

Hồi 6

Ngộ Quái Nhân – Ban Kỳ Thư Bảo Vật

Trở lại Chu Mộng Châu, quái nhân hình như xương khô kẹp chàng nhẹ người đi xuống vực núi như không, tại một mỏm đá nhô ra lưng chừng vách núi, quái nhân dừng lại đặt chàng trên mỏm đá, rồi giúp chàng điều khí hoạt huyết.

Sau một hồi, Chu Mộng Châu từ từ tỉnh lại, chàng rên khe khẽ, cả người cảm giác vừa lạnh vừa đau, tựa hồ như có trăm nghìn mũi lạnh kiếm đâm vào. Cuối cùng chàng cảm giác một mũi kiếm đâm thẳng vào ngực, đau không chịu nổi, hét lớn một tiếng, lúc ấy mới thật sự tỉnh hẳn.

Vừa tỉnh lại, thì chuyện đầu tiên chàng nhớ như in trong đầu là còn đánh tiếp một chưởng với Khảm Ly Tử. Khi ấy trước mắt thấy loáng thoáng có bóng người, cứ ngỡ là lão ta, liền vung tay phát chưởng, miệng cố hét lớn:

- Xem... chưởng!

Nhưng cả người đã run bắn lên, một cỗ hàn khí áp tới khiến chàng phát khiếp, lúc ấy thần trí mới thật sự tỉnh lại, chợt nhận ra người ngồi bên cạnh là ai, khiếp hoảng đến hồn tiêu phách tán. Trước mặt Chu Mộng Châu chẳng phải là Khảm Ly Tử, mà là một quái nhân hình như bộ xương khô, hai hố mắt sau thẳm phát ra hai tia hàn quang xanh lè, đến mái tóc bạc khô chừng như cũng pha sắc xanh. Quái nhân chính đáng nhe răng cười, hai hàm răng đánh vào nhau, nhưng không nghe thấy tiếng động.

Chu Mộng Châu, sau một hồi run sợ mới lấy lại bình tĩnh, nghĩ quái nhân đằng nào cũng là người chứ không thể là quỷ, ta sợ gì chứ?

Nghĩ vậy bèn đánh bạo hỏi:

- Người là ai? Làm hình quỷ dọa người ư? Ta không sợ!

Chỉ thấy quái nhân chớp chớp mắt nhìn chàng, không đáp tiếng nào.

Chu Mộng Châu lần nữa đoán định quái nhân không phải là quỷ, tuy rằng trong lòng vẫn còn sợ, nhưng thấy quái nhân im lặng, được nước đánh bạo hỏi dồn.

Lần này thì quái nhân trả lời:

- Thì ra trên thế gian này chẳng có lấy một người tốt, đến thẳng nhãi như ngươi cũng buông lời hung hăng như vậy!

Chu Mộng Châu bị trách một câu thì ngờ cả người, thầm nghĩ:

- Quái, nhìn tướng mạo lão ta đanh ác như vậy, mà nói lời nghe rất hòa khí, tựa như trong lòng có ẩn khuất gì!

Quái nhân thấy Chu Mộng Châu im bật không nói gì thêm, bèn tiếp:

- Hảo hài nhi, có phải vì ngươi nhận làm chuyện sai trái, trong lòng mới áy náy?

Chu Mộng Châu ngớ người hỏi lại:

- Tôi làm chuyện gì sai trái chứ?

Quái nhân bồng thở dài một hơi nói:

- Ài! Có lẽ ngươi cho rằng ta là người đả thương ngươi, cho nên vừa tỉnh lại chẳng nhận ra trắng đen, liền đánh ta một chưởng. Nên biết rằng tiểu mệnh của ngươi nếu như không gặp ta thì coi như xong rồi. Tiểu vật như ngươi chỉ biết vong ân hội nghĩa, lấy oán báo ân, hắc hắc.... lấy oán... báo... ân.... hắc hắc!

Mấy tiếng cười cuối cùng của quái nhân chấn động tuyệt cốc, khiến Chu Mộng Châu cảm thấy người sồn gai ốc.

Sau trận cười, quái nhân buông tiếng than dài:

- Thực ra ngươi xem còn hơn đám đồ đệ kia của ta, cho nên ta vừa trách vấn ngươi mấy câu ngươi đã thấy hổ thẹn lúng túng. Một chưởng vừa rồi của ngươi, kinh lực không đủ đánh chết con ruồi, thế nhưng ngươi nên hiểu, ngươi định nhằm vào ân nhân cứu mạng của ngươi?

Chu Mộng Châu đỏ mặt ấp úng nói:

- Lão nhân gia, tiểu bối biết sai!

- Hảo! Hảo! Ngươi biết sai thì thôi ta không trách nữa!

Chu Mộng Châu đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy vách núi cheo leo nói:

- Tiểu bối chỉ muốn tìm lão tặc kia thí một chưởng!

Nói rồi, chàng liền vùng đứng lên, nhưng hàn phong lướt qua người, lão quái nhân chắn trước mặt chàng, lạnh giọng nói:

- Lão phu đã bốn mươi năm nay không thấy bóng người, lần này cứu ngươi kể như hữu duyên, nhưng đến một tiếng cảm tạ cũng không có. Nói đi là đi, dễ dàng vậy hử?

Tay vung lên, chỉ thấy một chiếc vòng sáng trắng bay tới. Chu Mộng Châu hốt hoảng né tránh, thấy chiếc vòng trắng lướt qua rồi, chàng nhẹ người dừng chân. Nào ngờ, chiếc vòng bỗng quay ngược trở lại, “bộp” một tiếng, tách ra làm hai nửa, rồi vòng kín lấy cổ Chu Mộng Châu.

Quái nhân cười lên ha hả:

- Tuyệt! Tuyệt! Tiểu bạch hoàn nháy mắt bắt được tên vong ân bội nghĩa, ngươi tưởng chạy nổi sao?

Chu Mộng Châu bị chiếc vòng dính chặt trên cổ, vừa tức vừa khẩn trương, hai tay đưa lên nắm chiếc vòng mà kéo ra. Thấy chiếc vòng rất mềm, nhưng kéo thế nào cũng không bứt ra được. Ngược lại chiếc vòng tựa như càng lúc càng siết chặt.

Quái nhân thấy thế vỗ tay cười lớn:

- Ha ha... Tuyệt! Tuyệt! Người ở lại đây với ta năm mươi năm, chừng nào ta hết hứng sẽ thả người ra. Người theo ta học võ nghệ hai mươi năm, trước khi bỏ đi lại bỏ ta một mình nơi tử cốc này, còn hạ độc ta, nhưng ta chẳng cần để tâm, chỉ cần người ở đây với ta là được. Ha ha...

Chu Mộng Châu nghe lão quái nhân nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, trong lòng chẳng hiểu sự thể thế nào, bèn la lớn:

- Lão nhân gia! Lão nhớ lầm rồi, tôi chưa từng học võ với lão.

Quái nhân "a" lên một tiếng, ngừng bật tiếng cười đưa mắt nhìn kỹ lại Chu Mộng Châu, tỏ vẻ thất vọng:

- À! Thì ra là tiểu hài nhi người, lão phu cứ ngỡ là bắt lại được tên ngoan đồ kia. Hảo! Ta thả người!

Quái nhân chỉ vẫy tay một cái, chẳng biết làm thế nào mà chiếc vòng vượt ra khỏi cổ Chu Mộng Châu một cách dễ dàng, bay trở lại nằm gọn trong tay lão ta. Chu Mộng Châu trong lòng đã thấy khiếp phục công lực của lão quái nhân, nhất thời im lặng chẳng nói gì.

Qua một lúc, ánh mắt lão quái nhân có chút ngơ ngác hỏi:

- Ta cứu người, đúng chứ?

Chu Mộng Châu gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

- Ừm ừm... Ta cứu người, đáp tạ ta thế nào đây?

Chu Mộng Châu ngớ người, rồi nói:

- Tùy lão nhân gia!

Quái nhân nghiêng đầu nhìn chàng hỏi lại:

- Thực vậy chứ?

Chu Mộng Châu khảng khái đáp:

- Đại trượng phu không nói hai lời!

Quái nhân bỗng ngửa cổ cười dài:

- Ha ha... ha ha.... tiểu hài nhi, người mắc lừa rồi!

Nói xong lại là một tràng cười vẻ đắc ý, thân hình lão ta rung lên khiến cả trăm khớp xương như phát ra thành tiếng nghe đến rợn người. Chu Mộng Châu thụt lùi một bước, sửng sờ hỏi:

- Lão muốn tôi đáp tạ thế nào chứ?

- Hà hà.... người phải ở lại đây với ta!

Vừa nghe vậy, Chu Mộng Châu hoảng lên:

- Không được, tôi có chuyện gấp phải làm

Sắc mặt lão quái nhân trầm lại:

- Không được cũng phải được!

Vừa nói lão vừa rung tay, Chu Mộng Châu đã nếm mùi lợi hại của nhiếc vòng, lúc ấy vừa thấy vây liền co giò phóng chạy. Nhưng chưa được mấy bước đã thấy cổ mình lạnh lạnh, đưa tay sờ liền nhận ra chiếc vòng dính kín cổ, giọng lão quái nhân cười lớn:

- Hắc hắc.... tiểu hài nhi, ngươi lại muốn chạy ư?

Chu Mộng Châu khựng người đứng lại, thực ra chàng có chạy cũng vô ích, trên mỏm đá này chạy đâu cho thoát chứ? Mà dù ở bình địa chẳng nữa, cũng không làm sao thoát nổi tay nhân vật cao thủ thượng thừa như thế này được.

Lão quái nhân nhảy đến cấp lấy Chu Mộng Châu nhẹ nhàng lướt đi. Lát sau cả hai vào một thạch động sáng sủa có một bàn đá và một sạp đá, trên bàn có một bồn hoa tươi, đồ đạc tuy đơn giản, nhưng sắp xếp gọn gàng tề chỉnh. Chu Mộng Châu lúc này trong lòng dấy lên nỗi niềm khó tả, lão quái nhân tuy nói năng lúc nào cũng ôn hòa, thế nhưng xuất thủ điểm ma huyết của chàng cho nên không sao kháng cự lại được.

Lão quái nhân đặt chàng xuống, chẳng nói tiếng nào liền bỏ ra ngoài, lát sau quay trở lại với một số loại quả kỳ lạ trước đây chàng chưa hề nhìn thấy. Lão đưa đến trước mặt Chu Mộng Châu nói:

- Hài nhi, ăn đi. Chỉ cần ngươi ở với ta, hàng ngày ta sẽ hái quả cho ngươi ăn!

Lão quái nhân xem ra đối xử với Chu Mộng Châu rất tốt, thế nhưng chàng hậm hực trong lòng, quay đầu chẳng để ý đến lời lão.

Lão quái nhân nói đến mấy lần, vẫn thấy Chu Mộng Châu quay đầu chẳng thèm nhìn mình, tự nhiên lão phát giận, đột ngột đưa cánh tay nhìn thấy xương của mình, chộp lấy cằm của chàng rồi bóp miệng, tay kia lấy mấy quả rừng nhét vào mồm. Lão cười gằn nói:

- Nuốt! Xem ngươi có ăn hay không?

Đột nhiên, lão quái nhân tung người nhảy ra cửa động, lát sau lại trở vào.

Chu Mộng Châu thấy lão ta đang ép mình ăn, bỗng chạy ra ngoài chẳng biết ý gì, bất giác đưa mắt nhìn theo lão, chỉ thấy lão cười cười nói:

- Một con thỏ trên núi mò xuống đây, định hại lão phu, bị ngũ trảo của lão phu bóp chết rồi! Hắc hắc....

Chu Mộng Châu nghĩ lão quái nhân công lực thật ghê gớm, có điều tính khí vui buồn thất thường, ở một mình nơi tử cốc này buồn bã, cho nên bắt mình ở đây làm bạn với lão, nếu không nghĩ cách thoát khỏi đây, thì biết đến lúc nào mới hoàn thành sứ mệnh sư phụ giao phó?

Nghĩ ngợi một lúc, thấy tốt nhân kiến cơ hành sự, lúc ấy chàng liền nuốt những quả táo lão quái nhân đã nhét vào mồm mình.

Lão quái nhân thấy vậy thì cao hứng cười ha hả:

- Thế nào? Ngon chứ?

Chu Mộng Châu gượng gạt đầu. Lão quái nhân hài lòng, nói:

- Được, chờ một lát ta sẽ đút cho ngươi vài quả nữa.

Dứt lời, chỉ thấy thân hình lão lay động nhẹ là đã biến mất ngoài cửa động, chàng nhìn không kịp nhận ra lão thi triển thân pháp thế nào, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Chớp mắt lại thấy lão lướt trở vào, đặt đống trái cây rừng lên bàn đá, giải khai huyết đạo cho Chu Mộng Châu.

Lần này thì đã quyết định phương thức hành động, Chu Mộng Châu đưa tay tự động lấy trái cây rừng lên ăn, nhaoáng cái đã ăn hết đống trái cây. Lão quái nhân đưa mắt nhìn chàng, thấy Chu Mộng Châu nhú mày nhìn mình bèn hỏi:

- Hài nhi, ngươi sao vậy?

Chu Mộng Châu cười nói.

- Không đợi lão nói, tôi cũng đoán ra lão phải là một võ lâm tiền bối võ công cái thế!

Lão quái nhân người hơi lay động, ngạo nghễ nói:

- Bạch Cốt Ma Quân ta hùng bá vũ nội, xưa nay chưa từng có đối thủ, xưng là Thiên hạ đệ nhất nhân.

Chu Mộng Châu nghe vậy trầm nghĩ:

- Kỳ quái! Sao trên đời này lắm người thích trở thành thiên hạ đệ nhất chứ?

Bấy giờ chàng nói:

- Nói vậy, lão tiền bối nhất định trong giang hồ...

Bạch Cốt Ma Quân cắt ngang:

- Ta lạc bước giang hồ chỉ vỏn vẹn ba năm, thế nhưng bốn chữ Bạch Cốt Ma Quân khiến người nghe phải rùng mình tán đờm!

- Dám hỏi bình sinh lão tiền bối coi trọng gì nhất?

Bạch Cốt Ma Quân suy ngẫm giây lát đáp:

- Chỉ hai chữ tín - nghĩa mà thôi!

Chu Mộng Châu nhú chặt đôi mày nói:

- Không ngoa với lão tiền bối, tiểu bối tuy tuổi còn nhỏ, lại chưa chính thức hành cước giang hồ, thế nhưng cũng coi trọng hai chữ này!

Bạch Cốt Ma Quân chừng như hiểu ra điều gì, lại nói:

- Hài nhi, ngươi có gì muốn nói cứ nói thẳng ra đi!

Chu Mộng Châu không giấu giếm nói ra ngay:

- Trước khi lão tiên bối cứu tiểu bối, tiểu bối bị một lão già gọi là Khảm Ly Tử đánh bị thương, tôi với lão ta ước định đánh nhau ba chưởng, nhưng chỉ mới tiếp hai chưởng còn thiếu một chưởng. Bởi vậy tiểu bối nhất định tìm lão ta...

Bạch Cốt Ma Quân chẳng đợi chàng nói hết câu, tiếp lời ngay:

- Cái gì Khảm Ly với không Khảm Ly, ta chẳng nhớ trên giang hồ có nhân vật nào danh hiệu như vậy, vừa rồi trên núi ta chỉ thấy một tên áo đỏ như lửa, gặp ta thất kinh hoa chân múa tay, bị ta cho một chưởng về tây thiên rồi.

- Hả? Lão ta đã bị đánh chết?

- Đúng, chỉ là cái đánh nhẹ như đập ruồi mà thôi.

Chu Mộng Châu nghe vậy thì hơi tiếc, thở dài nói:

- Như lão ta đã chết, thì chuyện thiếu một chưởng giữa tôi với lão ta coi như xong. Thế nhưng còn một chuyện quan trọng sự phụ tôi giao phó không thể không làm.

Bạch Cốt Ma Quân hơi nộ:

- Nói bậy! Người mà có sự phụ, chẳng lẽ hấn dạy cho người ít bản lĩnh hay sao lại cho xuống núi? Người chớ kiếm cố, phải ở đây với ta, ta dạy võ nghệ cho người. Có điều, người không nên học thói vong ân bội nghĩa của sư huynh người, học xong nghiệp nghệ quay lại hãm hại sự phụ mình.

Chu Mộng Châu vội vàng nói:

- Tôi đã bái sư, không tin lão xem cái này.

Vừa nói chàng vừa đưa tay lấy pho tượng La Hán trong ngực áo ra. Bạch Cốt Ma Quân vừa nhìn thấy, chớp lấy pho tượng quăng mạnh ra ngoài động.

Chu Mộng Châu định cản lại, nhưng lập tức bị một cổ kinh khí vô hình đẩy bật lại. Lúc ấy nghĩ mình phí tận tâm cơ định đối với lão ta, nhưng chỉ bỏ công không. Chẳng ngờ Bạch Cốt Ma Quân nhìn thấy pho tượng La Hán, đã không chút tôn kính, còn ném nó ra cửa động. Chu Mộng Châu vừa tức giận vừa lo sợ pho tượng bị hư, thét lớn:

- Sao lão chẳng nhìn cho kỹ, lại ném mất đồ vật của tôi?

Bạch Cốt Ma Quân hơi ngớ người, chợt gạt đầu nói:

- Người nói đúng, đồ đệ của ta năm xưa cũng nói như vậy, xem ra ta có lẽ không đúng. Tiểu hài nhi, người chớ giận, ta sẽ đi nhặt cho người!

Vừa dứt lời, thân hình lão như làn khói vút ra cửa động, nháy mắt đã trở vào với pho tượng trên tay, đưa cho Chu Mộng Châu. Chàng cầm lấy pho tượng xem xét, nói:

- May mà pho tượng không hư vỡ, nếu không để xem tôi có nói cho sự phụ biết, tìm lão thanh toán không?

Bạch Cốt Ma Quân như vẫn còn chưa tin:

- Người mà có sự phụ thật sao?

- Tôi chẳng nói với lão rồi sao?
- Ài, người bái nhầm người mà thôi, hấn có thể dạy gì cho người chứ?
- Loạn ngôn? Sư phụ ta danh đầu rất lớn đấy!
- Hắc hắc... chỉ sợ không tiếp nổi ta ba chiêu!

Chu Mộng Châu nghe vậy thì tức giận, chẳng kể gì hậm hực nói:

- Đừng nói sư phụ ta, ta cũng có thể tiếp người ba chiêu!

Bạch Cốt Ma Quân cười lên ngất ngưỡng, nhưng đột ngột lại chuyển qua khóc lên hu hu như đứa trẻ...

Chu Mộng Châu vẫn biết con người lão quái nhân hỷ nộ thất thường, thế nhưng lúc này cũng bị bất ngờ, đứng khựng người nhìn lão há hốc mồm miệng.

Bạch Cốt Ma Quân khóc một trận mới nói:

- Sư phụ người thật có phước hơn ta, có được một đồ đệ hiếu đễ như vậy. Thôi, người đi đi.

Chu Mộng Châu thật không ngờ tình hình chuyển hóa hình như vậy, khi ấy sợ chân chừ một lúc lão ta đổi ý thì nguy, bèn chấp tay thi lễ:

- Đa tạ lão tiên bối, sau khi tôi làm xong chuyện cho sư phụ, nhất định tìm đến ở chơi với tiên bối một thời gian!

Bạch Cốt Ma Quân cúi đầu tạ như rất bi thương, phất cánh tay khẳng khiu nói:

- Đi đi! Đi đi!

Chu Mộng Châu chẳng biết thế nào, tự nhiên đối với Bạch Cốt Ma Quân khởi lòng kính phục, khi ấy thi lễ cung kính rồi từ từ bước ra cửa.

Ra khỏi cửa động, Chu Mộng Châu nhẹ nhàng bước đi, nhưng chưa được mấy bước, bỗng chàng quay người lại một cách rất tự nhiên, Bạch Cốt Ma Quân chẳng biết từ lúc nào cũng đã đứng sau lưng chàng rồi. Một tình cảnh khó nói khởi lên trong lòng khiến chàng cứ đứng nhìn trân trân lão già. Bạch Cốt Ma Quân ngạc nhiên hỏi:

- Người còn chưa đi?
- Tiểu bối có hai điều muốn thỉnh giáo lão nhân gia!
- Tiểu nha đầu người cũng nhiều chuyện đấy, hỏi đi!
- Lão tiên bối bảo đồ đệ của người phản phúc, người rất hận hấn?

Bạch Cốt Ma Quân cả người rung lên, bất giác hai ánh mắt như hàn quang bức nhìn Chu Mộng Châu.

Chu Mộng Châu bị nhìn chăm chăm thì trong lòng phát hoảng, cảm thấy hối hận, khi đó muốn rời khỏi đây e khó khăn. Nhưng chàng không bỏ chạy, vì biết bỏ chạy cũng vô ích.

Ánh mắt của Bạch Cốt Ma Quân một lúc dịu lại, cuối cùng thì nhắm mắt lại, cảm khái thốt lên:

- Ài! Ta không hận hấn, chỉ hy vọng hấn tự hối quay đầu, ta còn mấy chiêu tuyệt thủ chưa kịp truyền cho hấn!

Chu Mộng Châu trù trừ chưa quyết, chẳng biết nên hỏi tiếp vấn đề thứ hai, hay là nên nhanh bỏ đi khỏi đây.

Chẳng ngờ Bạch Cốt Ma Quân đã giục:

- Vấn đề thứ hai hay là gì?

Chu Mộng Châu lúc ấy mới mạnh dạn hỏi:

- Nếu đồ đệ của lão tiên bối không chịu quay lại, lão tiên bối có đi tìm hấn ta không?

Bạch Cốt Ma Quân không chút suy nghĩ đáp ngay:

- Không, ta đã thề chung thân chờ hấn trở lại. Tử cốc này bốn bề không có thông lộ, chung quanh chỉ là vách núi vực thẳm nghìn trượng. Ban đầu khi hấn lừa ta đến đây, cứ nghĩ ta vĩnh viễn không lên được, nhưng hiện tại thì ta lên xuống tự do. Nhưng ta đã thề rồi, ta ở đây đợi hấn mãi mãi, không bao giờ ra khỏi tử cốc này.

Bạch Cốt Ma Quân nói đến đó hơi dừng lại, rồi thở dài tiếp:

- Ta cứu người, xem ra tổn chân khí không ít nhưng chỉ cần người báo tin cho hấn, coi như cũng đã là báo đáp ta rồi đó.

Chu Mộng Châu nghe vậy, khảng khái nói:

- Lão tiên bối xin cứ cho biết danh tánh dung mạo đồ đệ của người, trên đường hành sự cho sư phụ, tôi qua rất nhiều địa phương, không chừng gặp được hấn ta, tôi nhất định chuyển lời cho lão tiên bối.

Bạch Cốt Ma Quân nghe đến thế thì nhảy cao lên đến người đụng cửa động, sung sướng reo lên:

- Hay lắm! Nếu gặp được hấn, người cứ bảo là Bạch Cốt Ma Quân ta sắp châu trời rồi, nhưng vì còn nhớ mấy chiêu tuyệt thủ chưa truyền cho hấn, nên cố sống chờ hấn trở lại.

Chu Mộng Châu gật đầu.

Bạch Cốt Ma Quân nói tiếp.

- Thế nhưng, tên đồ đệ của ta tính tình ích kỷ đố kỵ, người gặp hấn chẳng nói thì thôi, hễ nhắc đến ta chỉ sợ hấn hại đến tính mạng của người!

Chu Mộng Châu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay là chờ khi bản lĩnh của tôi cao cường, sẽ đi tìm hấn ta?

- Ài, không được! Hấn tuy chỉ mới học có bảy thành công phu, thế nhưng chỉ sợ trên giang hồ đã chẳng tìm ra được đối thủ.

Nói đến đó lão dừng lại, hai ánh mắt lại phát ra hàn quang xanh lè bức nhìn vào mặt Chu Mộng Châu, hồi lâu trầm giọng nói:

- Có một cách, chẳng biết người thuận hay không?
- Vậy lão tiên bối thử nói xem, chúng ta sẽ thương lượng!

Bạch Cốt Ma Quân nhìn chăm vào mặt Chu Mộng Châu, buông rở từng tiếng:

- Ta truyền cho người mấy chiêu võ công chuyên dụng khắc chế võ công của hấn, chỉ cần hấn có thái độ bất lợi với người, người sẽ có cách khống chế hấn.

Nghe đến chuyện lưu lại đây học võ nghệ là Chu Mộng Châu không muốn rồi, chàng cứ sợ nhờ việc của sư phụ, định lên tiếng từ chối.

Thế nhưng hai ánh mắt bỗng bắt gặp hai ánh mắt lạnh như quỷ sứ của Bạch Cốt Ma Quân thì lòng chàng run lên, vội đổi ý gật đầu đáp:

- Được được cứ như thế!

Bạch Cốt Ma Quân thở dài, lẩm bẩm:

- Thăng nhóc, người gặp vận đấy, chỉ cần chần chừ chút nữa, ta nhất định giữ người lại đây mười năm, công phu cũng truyền, nhưng người nghĩ chuyện rời khỏi đây thì e chờ ta chết.

Chu Mộng Châu chấn động trong lòng thầm la lên:

- Thật hiểm!

- Ài, ta biết người nôn nóng làm cho xong chuyện sư phụ của người, ta chẳng làm khó người đâu. Ta trước sau dạy cho người hai ngón bản lĩnh, truyền cho người một thủ thuật độc môn ám khí, chừng nào người luyện thành thì chừng đó người ra khỏi tử cốc này. Hảo! Theo lão phu, ta sẽ truyền cho người ngay bây giờ!

Nói rồi lão quay người thong thả bước vào thạch động.

Chu Mộng Châu lững thững bước theo, đã đến nước này đành cố chuyên tâm mà học, chỉ mong chóng được rời khỏi chốn thâm sơn cùng cốc này.

Vào đến trong động, Bạch Cốt Ma Quân chẳng nói chẳng rằng, lấy một miếng vải bịt lên hai mắt chàng, rồi nói:

- Tốt, giờ thì người bắt ta đi!

Chu Mộng Châu ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì vậy chứ?
- Hà! Luyện công phu!
- Công phu mà có cách luyện thế này ư?

Bạch Cốt Ma Quân hừ một tiếng:

- Tiểu quỷ! Ta muốn người làm thế nào, người làm thế ấy, chớ lộn xộn nhiều lời!

Chu Mộng Châu chẳng nói gì thêm, vọt người về phía lão chộp tới.

Nào ngờ, cả người bổ vào khoảng không chúi nhủi, may không đập đầu xuống đất, nghe tiếng Bạch Cốt Ma Quân ngay sau lưng cười ha hả, nói:

- Tiểu oa đầu, lão ở đây!

Chu Mộng Châu hơi thẹn, định thần tụ khí, rồi đột nhiên thi triển Lý ngư đảo quyên ba lộn nhào người ngược lui sau, hai tay chộp tới. Nhưng chỉ nghe giọng cười của Bạch Cốt Ma Quân bên trái. Chu Mộng Châu lại chộp sang trái, thì nghe lão cười ở bên phải, lại chộp sang phải. Mấy lần nghiên cứu đều không chộp trúng, Chu Mộng Châu tức giận đưa tay lên gỡ mảnh vải.

Bạch Cốt Ma Quân nhất thời ngỡ người, nhưng rồi gật gù nói:

- Cũng được, trước hết người cứ mở mắt mà bắt ta!

Chu Mộng Châu tức giận, thi triển kinh công thân pháp phóng đuổi, nhưng thân hình Bạch Cốt Ma Quân tựa ma ảnh loang loáng hư hư thực thực, chung quy chàng tay không chạm nổi tà áo của lão ta. Bạch Cốt Ma Quân ngược lại chừng như trêu chọc chàng, chốc chốc lại tát nhẹ vào má Chu Mộng Châu, khiến chàng càng thêm tức. Phóng đuổi một hồi, vẫn chỉ bổ người vào khoảng không, tiếng cười của Bạch Cốt Ma Quân bên tai nghe càng thêm tức, Chu Mộng Châu đứng lại, quát lớn:

- Lừa người ta, ta không đuổi nữa?

Bạch Cốt Ma Quân cũng dừng thân hình, ngỡ người hỏi:

- Người không muốn luyện công phu?

Chu Mộng Châu vốn chỉ thấy bọn họ tựa như chơi trò mèo vờn chuột cho nên hậm hực nói:

- Lão nói nghe xem luyện công phu gì đây chứ?

- Ài dà! Đấy gọi là công phu Tùy phong xúc ảnh, môn công phu này gần mười năm nay ta mới nghĩ ra, mục đích là để khống chế môn công phu ta từng dạy cho tên đồ đệ mất dạy kia, Hoa di ảnh động.

Chu Mộng Châu đưa mắt nhìn lão vẻ nghi ngờ, chỉ nghe lão ta nói tiếp:

- Người chớ nên nghi ngờ, để ta thi triển Hoa di ảnh động cho người xem!

Dứt lời, lão thoái bảy bước, một chân chấm đất một chân giơ thẳng lên trời, cả người như bị treo bởi một sợi dây, thân trên đong đưa như chiếc lá trước gió.

Bạch Cốt Ma Quân thét một tiếng, đột nhiên thân hình di động nhanh, khi cao khi thấp, khi thoái ra trước, khi ngã về phía sau, khi nghiêng sang trái khi bổ bên phải, lúc lại nằm ngửa xuống, lúc lại ngồi trên một chân. Chu Mộng Châu nhìn đến hoa cả mắt, thế nhưng thân hình Bạch Cốt Ma Quân chung thủy vẫn cố định trên một chân, tựa như chưa hề rời khỏi độ nửa bước.

Bấy giờ, như thi triển đã đủ, Bạch Cốt Ma Quân lại hét một tiếng, toàn thân vọt lên không trung, rồi tợ như chiếc vù quay tròn rơi xuống đất. Nhưng người chưa kịp chạm đất thì thân hình lão xoay tít, chững như chiếc lá trong cơn lốc, quay quanh người Chu Mộng Châu. Chàng có nhìn theo cũng không kịp, chỉ nhận ra khắp nơi trong gian thạch động đâu đâu cũng có bóng lão, căn bản không phân định nổi đâu là hư ảnh đâu là thực ảnh. Nhìn một lúc mắt hoa lên đầu choáng váng, Chu Mộng Châu phát khiếp liền nhắm kín mắt lại.

Chu Mộng Châu vốn nhắm mắt lại vì sợ nhìn một lúc thì mắt hoa và đầu choáng váng, chẳng ngờ nhắm mắt lại chẳng nhìn thấy hình bóng của Bạch Cốt Ma Quân đâu nữa, nhưng ngược lại định thần thì chàng đã nghe rõ tiếng áo lướt gió ở phương vị nào.

Chu Mộng Châu như đai ngộ, hiểu ra mục loạn, nhĩ bất loạn. Khi ấy vừa nghe tiếng lướt gió bên tai, phán đoán Bạch Cốt Ma Quân lướt bên trái, chàng liền thi triển khinh công bổ tới, hai tay đưa ra chộp, chẳng ngờ chộp vào khoảng không. Bạch Cốt Ma Quân lúc ấy dừng thân hình lại cười lớn:

- Ha ha... xem ra người đã hiểu, nghỉ một lát ta sẽ dạy cho người thân pháp Tùy phong xúc ảnh.

Chu Mộng Châu lúc này mở mắt ra nhìn thấy lão thần thái an nhiên tự tại, chững như không biết mệt mỏi sau một hồi thi triển công phu. Thăm nghĩ lần này gặp phải kỳ nhân dị sĩ, thật là hiếm có, bất giác lòng khi ấy mới vui lên. Nghỉ chưa qua tuần trà, Chu Mộng Châu không nhẫn nại trước, thúc giục:

- Lão tiên bối, chúng ta luyện đi.

Bạch Cốt Ma Quân cười cười:

- Tiểu oa đầu người tính tình thực nôn nóng!

Nói thế, nhưng lão bắt đầu đem nguyên lý thi triển thân pháp Hoa di ảnh động giảng giải cho Chu Mộng Châu nghe, sau đó mới giảng về yêu pháp và diệu dụng của thủ pháp Tùy phong xúc ảnh.

Bạch Cốt Ma Quân võ công đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, cho nên mỗi điều giảng giải đều thuộc về nguyên lý căn bản, lấy gốc xả ngọn, không rườm rà tiểu tiết. Chu Mộng Châu thiên bẩm thông minh, nên nói một biết mười, tợ hồ như mười phần nắm hết tám chín những điều Bạch Cốt Ma Quân giảng.

Bạch Cốt Ma Quân thấy vậy thì rất mừng, hai người bắt đầu thực tế đối luyện. Nhưng chẳng ngờ, mới luyện một lượt Chu Mộng Châu đã bị Bạch Cốt Ma Quân chửi ầm ĩ.

Nguyên là những lời Bạch Cốt Ma Quân giảng giải xem ra hữu dụng, nhưng đi vào luyện thực tế thì chẳng đơn giản như vậy. Chu Mộng Châu bổ bắt bóng lão, lúc thì huyệt bên phải lúc thì huyệt bên trái, có lúc đã thấy ở trước mắt nhưng đỉnh thần thì lại ở sau lưng.

Bạch Cốt Ma Quân la toáng lên:

- Con lừa, ta chưa thấy ai đần độn như người!

Chu Mộng Châu đứng khựng người nghĩ mãi không hiểu nổi mình sai ở chỗ nào, rõ ràng là đã làm theo những lời lão ta chỉ dạy, khi ấy hậm hực nói:

- Ai biết lão có ý đồ gì, lão không dạy tôi cũng không thêm học!

Bạch Cốt Ma Quân vốn giận lắm, nhưng khi nghe Chu Mộng Châu dứt khoát không thêm học nữa thì giọng dịu lại:

- Tiểu oa đầu, cứ luyện lại lần nữa xem sai ở chỗ nào?

Chu Mộng Châu đã nắm bắt được tính khí kỳ quái của Bạch Cốt Ma Quân, hễ dứt khoát không luyện là lão ta ép luyện bằng được, khi ấy nói:

- Thôi được! Chúng ta luyện lại!

Nói thì nói thế, thực ra Chu Mộng Châu lòng rất mong muốn luyện được kỳ môn này, có điều thâm hiểu công phu càng uyên thâm thì luyện càng khó thành.

Bạch Cốt Ma Quân thấy Chu Mộng Châu đã đồng ý luyện lại, cười ha hả:

- Tiểu oa đầu, hảo... đến đây!

Nói rồi, lão lay động thân hình, tung người lướt lên như cánh hồ điệp lượn lờ chung quanh thạch động.

Chu Mộng Châu lần này không vội nhảy tới đuổi bắt, đứng nguyên vị ngưng thần tụ khí, đầu nhớ lại những lời lão chỉ giảng, hai mắt không rời thân hình của lão. Bạch Cốt Ma Quân lượn mấy vòng thì tốc độ gia tăng, thân hình từ một hóa hai, hai hoá bốn.... phút chốc hóa trăm hóa nghìn nhân ảnh.

Chu Mộng Châu liền nhắm mắt lại, dùng tai nghe tiếng gió, phân biệt phương vị, qua một lúc đoán chuẩn vị trí của lão ta, liền tung người nhảy bổ tới, hai tay chộp vào Bạch Cốt Ma Quân, nhưng lại bỏ vào khoảng không.

Bạch Cốt Ma Quân tức giận chửi đổng:

- Thằng đàn, ngươi chộp gì thế?

Chu Mộng Châu bị chửi thì rất tức, nhưng nghĩ lại đang luyện công phu, bèn nén giận, theo đúng lời Bạch Cốt Ma Quân giảng giải, phóng người truy đuổi.

Nhưng tình hình vẫn như trước, càng luyện càng cảm thấy có gì không ổn, chung quy vẫn bỏ vào khoảng không trước mặt. Chu Mộng Châu trong lòng tự nhiên khởi lên nghi ngờ, chàng vốn có luyện thân pháp, nhưng chưa từng thấy luyện phương pháp kỳ lạ thế này, chẳng biết luyện thế có đúng hay không?

Bạch Cốt Ma Quân càng lúc càng tức tối, cuối cùng dừng chân thét lớn:

- Con lừa, ta không dạy ngươi nữa?

Nói rồi, thân hình lão như bóng ma lướt biến mất ra cửa.

Chu Mộng Châu còn lại một mình trong thạch động, vừa giận vừa thẹn, giận vì đã làm đúng lời lão nhưng vẫn không bắt được lão, thẹn vì bị lão chửi đến cụp đầu. Khi ấy chàng

đứng như trời trồng suy nghĩ những tình tiết vừa diễn qua, chẳng hiểu nguyên do đâu khiến lão ta tức giận, rồi bỗng quyết định tìm Bạch Cốt Ma Quân hỏi cho ra lẽ.

Nghĩ rồi, chàng liền đi ra cửa động, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy mỏm núi vắng tanh.

Chu Mộng Châu đi dọc theo vách núi, được chừng mười trượng, thấy vách núi dựng đứng phẳng lì, có nơi rêu phủ đầy, mây khói vờn vờn, trông thật hiểm trở. Thật sự, đừng nói người bình thường, mà người công lực còn non kém chớ nghĩ đến chuyện vượt nổi vách núi đá này.

Chu Mộng Châu đưa mắt nhìn quanh lần nữa, chẳng thấy bóng dáng Bạch Cốt Ma Quân đâu. Thầm nghĩ vách đá này thật khó có thể vượt qua được, duy nhất là men theo mỏm đá này mà đi thôi, chàng liền bước tới trước.

Qua thêm chừng mười trượng nữa, bỗng chàng phát hiện phía trước có một bóng đen lù lù, đi đến gần mới hay là một xác người nằm sấp. Chu Mộng Châu đến gần người kia lên nhìn, thì thấy chính là một trong ba gã hắc y hán tử gặp trên đường. Trong đầu chàng bỗng gợi nhớ lại mọi chuyện, rồi thầm nghĩ:

- Bọn chúng đi mang xác chết ở trước Cửu U Địa Phủ sao giờ lại ở đây?

Hỏi rồi chàng lại cảm thấy mơ hồ, không hiểu hiện tại mình đang ở nơi nào, vốn quên chẳng kịp hỏi Bạch Cốt Ma Quân. Chàng chỉ nhớ mình trúng một chưởng của Khảm Ly Tử trước hậu động khẩu của Cửu U Địa Phủ, rồi khi thức dậy thì thấy nằm trong thạch động của Bạch Cốt Ma Quân.

Chính Bạch Cốt Ma Quân nói cho chàng biết là lão ta đã cứu chàng về đây, nhưng không biết rõ đây cách Cửu U Địa Phủ bao xa? Tuy vậy chỉ nhìn hắc y hán tử chết tại đây, đủ thấy Cửu U Địa Phủ cũng chỉ lân cận đâu đây mà thôi.

Nghĩ rồi, chàng quyết định đứng lên đi tìm Cửu U Địa Phủ, không để tâm đến Bạch Cốt Ma Quân nữa. Men theo vách núi được một lúc nữa, vãn vụ mờ mịt, căn bản không thể biết được từ đây xuống đến đáy vực sâu chừng nào, thế nhưng nhìn thấy thế núi hiểm trở thế này, cũng đủ biết chỉ cần sơ xuất rơi xuống thì khó sống nổi. Đi thêm được một lúc, chợt trong làn mây khói mờ mờ phảng phất một mùi hôi tanh khó chịu, Chu Mộng Châu nín thở mà đi, chẳng ngờ càng lúc mùi hôi càng nồng nặc, không còn chịu nổi nữa. Chính là lúc đang nghĩ bỏ đi lui, thì nghe thấy tiếng của Bạch Cốt Ma Quân gất lên:

- Người đến đây làm gì?

Chu Mộng Châu ngược đầu định thần nhìn mới nhận ra lão ta ngồi xếp bằng thẳng góc với vách đá dựng đứng, tựa hồ như đôi móng của lão dính chặt vào đá.

Chu Mộng Châu giật mình, thầm nghĩ:

- Không biết lão ta luyện môn công phu gì mà có thể ngồi dính vào vách đá như vậy? Đồng thời nói chuyện như không, tựa hồ như chẳng có chút đề khí vận kinh lực.

Trong lòng chàng bấy giờ càng bội phục lão ta, bèn cung kính nói:

- Võ công lão tiên bối quả thật huyền diệu vô cùng, tiểu bối ngu dốt không hấp thụ được nổi kỳ môn Tùy phong xúc ảnh, thế nhưng lão tiên bối nói còn dạy cho tiểu bối thêm một môn võ công khác?

Bạch Cốt Ma Quân hứ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Không sai, ta vốn định dạy cho người môn Tùy phong xúc ảnh là chuyên trị môn Hoa di ảnh động của tên súc sinh đồ đệ của ta. Ngoài ra còn dạy cho người một pho chú ngữ và một độc môn ám khí, đây đều là những môn công phu mấy mươi năm ta dốc cơ thâm cốc này khổ tâm sáng tạo. Thực tình mà chẳng nói khoa ngôn chút nào, nếu người mà chịu luyện thành ba môn võ này của ta, thì trên giang hồ chỉ e khó có người đối địch. Thế nhưng, so với tên gian đồ kia của ta thì người cũng chẳng làm gì nổi hấn. Hiện ta nghĩ lại, dẫu dạy cho người cũng chỉ vô dụng, chỉ vì người gặp lại hấn chẳng những không làm gì hấn, mà chỉ nguy đến tính mạng của người thôi. Cho nên người không muốn học thì đừng học nữa.

Chu Mộng Châu đã biết tính khí cổ quái của lão ta, lại nhận ra lão ta võ công xuất thần nhập hóa, có điều những lời lão giảng dạy về Tùy phong xúc ảnh nghe thì dễ hiểu vì giảng toàn nguyên lý căn bản. Nhưng khi thực hành thì quả không đơn giản tí nào. Thật sự nếu không có lòng tin mạnh mẽ để chuyên tâm mà khổ luyện thì khó thành.

Khi ấy chàng bèn nói:

- Chỉ cần lão tiên bối không phiền lòng chỉ dạy, vãn bối nguyện theo học!

Bạch Cốt Ma Quân toét miệng cười như vui vẻ, nhưng lát sau sa sầm lại, lắc đầu thở dài:

- Không được, những môn võ công của ta, ta phải mất đến mấy mươi năm chuyên tâm nghiên cứu mà thành, cho dù tiên đồng ngọc nữ giáng thế cũng không thể trong chốc lát hấp thụ được. Huống gì người lòng nóng như lửa, chỉ tại muốn đi, thử hỏi làm sao luyện được chớ?

Nói đến đó lão dừng lời, nhìn thấy Chu Mộng Châu đồng nhìn mình vẻ thành khẩn, lão nhắm mắt lại định thần, hồi lâu mở mắt ra nhìn chàng, hỏi:

- Người quyết rồi chớ?

Chỉ thấy Chu Mộng Châu gật đầu, lão nói:

- Được vậy theo ta?

Nói rồi lão thả người rơi nhẹ trên nền đá như chiếc lá khô, sải chân bước đi tới trước. Trong làn vân vụ mùi hôi càng nồng nặc, thế nhưng Chu Mộng Châu vẫn không dám hé nửa lời, chỉ chịu khó tập quen với mùi hôi thối, bước chân theo lão, trong lòng tự hỏi chẳng hiểu lão đưa đi đâu?

Qua một lúc, Chu Mộng Châu thấy Bạch Cốt Ma Quân dừng chân lại trước một miệng hang đen ngòm, quay đầu nói:

- Trong hang này có một bầy dơi độc sống, chúng rất tinh ranh nhanh nhẹn, mà nọc độc nguy hiểm, cắn trúng là chết ngay. Nếu người bắt được một con, thì lúc ấy trở ra đây gặp ta.

Chu Mộng Châu giờ mới biết mùi hôi tanh kia chính từ trong hang động này bốc ra. Lại nghe lão ta nói vậy, thầm nhớ lại lúc còn ở trong Hồ gia trang, chàng cũng đã từng đi bắt dơi lúc chập choạng tối đem chơi. Chuyện bắt dơi không phải là khó, thế nhưng nghe nói loài dơi có độc cắn chết người thì lòng hơi run, chần chừ chưa quyết.

Bạch Cốt Ma Quân nhìn thấy bộ dạng của chàng, thì hiểu ra ngay, nói:

- Người sợ gì? Nên biết được ta thâm nhận truyện võ nghệ là phúc lớn cho người đấy. Nếu như trước đây bốn mươi năm, thái độ của người có thể ta đã ghi dấu trên người người, rồi đuổi xuống núi từ lâu rồi!

Chu Mộng Châu chẳng nói gì, bị coi thường, bất giác ngạo khí trỗi lên, liền nhún chân phóng thẳng vào động. Chẳng ngờ một cổ kính khí nhẹ nhàng kéo chàng đứng lại. Chu Mộng Châu bất giác quay đầu, thấy Bạch Cốt Ma Quân nắm vật gì trong tay nói:

- Tính khí ấu trĩ nóng nảy của người, tương lai chỉ làm khổ người, đây là linh dược ta đặc chế chuyên trị bách độc. Linh dược này có thể phân dùng ba lần. Nếu người bị dơi độc cắn trúng ba lần, bất luận là bắt được con nào hay không, cũng phải nhanh ra khỏi động. Ta phải có lời nói trước, tránh người cho rằng ta muốn hại người.

Chu Mộng Châu đã biết tính khí của lão ta chẳng những hỷ nộ bất thường, mà yêu ghét cũng chóng thay đổi, khi ấy đưa tay đón lấy viên linh dược giải độc cho vào áo, rồi lặng lẽ đi vào hươg động.

Vừa đặt chân vào động đã nghe thấy những tiếng đập cánh phần phật, Chu Mộng Châu không vội vào sâu, đứng lại định thần để cho mắt quen dần với bóng tối, lúc ấy mới từng bước tiến sâu vào.

Tiếng vỗ cánh vừa rồi bỗng chốc im bật, trong động không khí ẩm thấp xú uế. Chu Mộng Châu hơi lấy làm lạ, nhưng chỉ cẩn thận từng bước tiến thẳng tới trước.

Càng lúc bóng tối càng dày đặc, mấy lần Chu Mộng Châu suýt va vào vách đá, cố vận nhãn lực nhưng vẫn chẳng nhận rõ ra gì với gì?

Bất giác chàng khựng người dừng lại.

Bỗng ngay lúc ấy, nghe tiếng Bạch Cốt Ma Quân vọng bên tai:

- Đi thêm chừng hai mươi trượng nữa mới đến tổ của chúng.

Chu Mộng Châu giật mình, nghĩ chẳng ngờ lão theo chân mình, nhưng quay đầu nhìn chỉ thấy xa tít tắp một tia sáng mờ nhạt chung quy lão ta không hề bám theo chàng. Nhưng Bạch Cốt Ma Quân có thể nhìn thấy chàng dừng lại sao? Không thể, vì vừa xa vừa tối, lại đoạn khuất đoạn ngoặt thì làm sao thấy được? Hay là lão luyện tới thông thiên nhĩ, xa ngoài mấy mươi trượng phân rõ tiếng bước chân? Chàng suy nghĩ một hồi, chỉ thấy lão ta quả là Ma vương, võ công phi phàm, khi ấy tiếp tục đi sâu vào trong.

Chu Mộng Châu lần mò thêm một lúc, ước chừng vào thêm được mười trượng bấy giờ nghe tiếng vu vu bên tai, chợt một cỗ kinh phong ập tới người. Chu Mộng Châu thấp người xuống theo bản năng, kinh phong lướt nhanh qua đầu biến mất.

Chu Mộng Châu đã kịp hiểu ra một con dơi to lớn dị thường vừa tấn công. Chàng phán đoán có lẽ đã vào tới sào huyết của chúng, bèn ngưng thần vận công phòng bị. Chu Mộng Châu trước đây tuy từng bắt dơi, nhưng chỉ là loại dơi nhỏ bình thường, vừa rồi một cánh dơi lao tới vỗ cánh phát ra kinh phong mạnh như thế, đủ thấy là loài dơi to lớn khác thường. Đến một con dơi mà đã thấy kinh, huống gì chúng có cả trăm cả nghìn con cùng tấn công thì dễ gì đánh đuổi chúng nổi? Nghĩ đến đó đã thấy hơi lo, may mà nhớ lại viên linh dược giải độc trong người mới có chút yên tâm

Chu Mộng Châu đứng chân chừ chưa biết có nên đánh động lũ dơi hay là lén chộp một con nào đó, rồi tìm cách trở ra? Đang suy nghĩ, bỗng một tràng cười từ hang núi dội vào chấn động cả thạch động.

Trong thạch động, lập tức muôn tiếng kêu kỳ dị, tiếng lướt gió ào ào, một mùi hôi tanh khó tả xông lên. Chu Mộng Châu kịp hiểu Bạch Cốt Ma Quân cố tình dùng công lực phát ra tiếng cười đánh động lũ dơi, nghĩ như vậy cũng tốt, đỡ nhọc công mình xua đuổi chúng.

Đám dơi độc tuy hung hãn, nhưng phát hiện thấy người chúng càng hoảng thêm, lại thêm tiếng cười quái dị khiến chúng ùa nhau thả người bay lượn ào ào rồi tìm đường vọt ra ngoài. Nhưng cả đàn đen nghịt vừa ra đến cửa động, thấy ánh sáng chói lòa chúng lại ùn ùn bay vào.

Chu Mộng Châu nép người gần vách đá, khi tránh cho lũ dơi vọt ra, lòng đã khấp khởi mừng, chẳng ngờ thấy chúng kéo nhau ào ào bay trở vào, liền đứng tựa người vào vách đá đề phòng.

Nào ngờ, nơi Chu Mộng Châu đứng chẳng khéo che lấp mấy ổ dơi, lúc lũ dơi kéo nhau bay trở vào có mấy con lao vào người chàng, chừng như chỉ theo quán tính về ổ. Chu Mộng Châu nghe tiếng lướt gió ập vào người mình thì nghĩ lũ dơi tấn công, liền phóng chưởng đánh ra, mấy con trúng chưởng kêu lên "chít chít".

Đám dơi vốn có một số đã yên tĩnh nơi ổ của chúng, lúc này nghe thấy tiếng đồng bọn bị nguy, lập tức thả người bay loạn xạ lên.

Không phát chưởng thì thôi, khi phát chưởng đánh thương mấy con, cả đàn kêu lên chí chóc bay ập đến người Chu Mộng Châu tấn công.

Chu Mộng Châu thì hai tay phát loạn chưởng. quyết không để chúng cắn trúng. Thế là vô hình trung chọc giận đàn dơi độc, chúng như ong vỡ tổ nhào người vào, lớp này trúng chưởng rơi xuống là đám khác xông vào. Chu Mộng Châu phải hai tay liên hồi đánh ra mới cản lại được chúng.

Đánh nhau một lúc, đàn dơi chùng như khiếp sợ không dám phóng thẳng vào người chàng nữa, thế nhưng chúng cứ bay lượn trước mặt chàng kêu lên những tiếng kỳ quái. Những chiếc cánh sải lớn phất gió đến rất cả mặt.

Chu Mộng Châu vốn chỉ mong tóm được một hai con là rời khỏi đây, lúc này thấy chúng bay lượn đen kịt trước mặt, che khuất chút ánh sáng le lói từ bên ngoài rọi vào, căn bản không kịp nhận ra từng con một. Lúc ấy quyết định ra tay, chàng bèn nhào người tới chộp mạnh. Cả lũ dơi bay né tránh, nhưng vì quá nhiều nên hai tay Chu Mộng Châu cũng đã kịp nắm chặt hai con.

Hai con dơi trong hai tay Chu Mộng Châu bị chộp cứng, chúng ré lên, rồi quay đầu cắn vào mu bàn tay của chàng. Chu Mộng Châu lập tức thấy hai cánh tay ê ê, chàng biết đã bị chúng cắn trúng, nhưng nghĩ chỉ cần nhanh ra khỏi đây, mọi chuyện tính sau, khi ấy lập tức tung người phóng chạy. Chẳng ngờ lũ dơi nghe tiếng kêu cứu của đồng bọn liền ào ào như thác đổ lướt đuổi theo, đã có mấy con bám người vào vai chàng mà cắn, những hàm răng trắng nhọn trông dễ sợ. Chu Mộng Châu tay nắm hai con dơi vung lên đánh đuổi.

Thế nhưng đàn dơi như lũ đĩa đói bẻ bám theo rất cứng, hai chân cũng có, lưng cũng có, Chu Mộng Châu đã phát hoảng, vốn định thả hai con dơi trong tay ra chạy lấy mạng, nhưng như thế thì uổng công vào đây, bèn nghiêng răng mà chạy.

Quả là chạy cố mạng, trên lưng cũng đã thấy tê dại, cửa động đã gần kề, ánh sáng thấy rõ, nhưng đàn dơi còn nghe thấy tiếng kêu cứu của đồng bọn trong tay Chu Mộng Châu, nên không buông tha.

Chu Mộng Châu trở người, vung tay đánh “bốp bốp” rơi mấy con dơi, rồi tiếp tục cầm đầu phóng vọt ra cửa, đàn dơi chẳng kể ánh sáng ủa ra như đàn kiến đen nghịt. Chu Mộng Châu thân hình đã thấy vô lực, ngã người trên đất, vốn còn tỉnh nhớ lấy viên linh dược giải độc. Thế nhưng buông tay thả con dơi thì lại thất bại, nên nghiêng răng la lớn:

- Lão tiên... bối...

Nào ngờ chẳng nhìn thấy bóng lão quái nhân đâu, Chu Mộng Châu nghiêng răng vùng đứng lên phóng chạy về hướng thạch động của Bạch Cốt Ma Quân...

Nhưng chẳng biết chạy được bao lâu, chỉ thấy đầu óc tối sầm cuối cùng thì ngã người chết giắc.

Khi Chu Mộng Châu tỉnh lại thì thấy đã nằm trong thạch động của Bạch Cốt Ma Quân. Lão ngồi bên giường đá đầu đấm mồ hôi. Chu Mộng Châu định thần trí, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra, nhìn lão gọi lên:

- Lão tiên bối....

Bạch Cốt Ma Quân đưa tay cản lại nói:

- Chuyện này trách ta, chỉ vì chút tham bần, nhân lúc bọn dơi độc ủa hết ra ngoài đuổi theo người, ta vào trong hốt phân chúng để luyện Dạ minh sa khiến người thân thọ trọng độc.

Thế nhưng cũng chỉ vì người quá quật cường, không chịu buông thả mấy cơn dơi ra lấy giải dược uống ngay. Hày! Nhưng không sao, giờ thì ta đã dụng toàn công lực giúp đẩy độc tính theo thất khiếu của người ra ngoài hết rồi. Lần này giúp người đẩy độc, ngược lại với bản thân người càng thêm có lợi sau này người sẽ biết.

Chu Mộng Châu nghe mà không biết lão ta nói có lợi gì cho mình, lúc ấy định chống tay ngồi dậy, nhưng liền bị lão điểm một cái, người thấy nặng nề, mí mắt sụp xuống rồi ngủ thiếp đi.

-- o O o --